

rejse hertil, da Arbejdet var nedlagt. Skrivelsen var underskrevet af Foreningens Formand og forsynet med Fagforeningens Stempel. Endelig havde Sørensen søgt at formaa to Svende, der arbejdede hos Bogbindermester Olsen, til at ophøre med Arbejdet bl. a. ved at foreholde dem det urigtige i, at de arbejdede hos Olsen, hvor der var Strejke.

Der blev derpaa af Bogbindermesteren nedlagt Forbud mod, at Sørensen enten personlig eller i Egenskab af Formand for Fagforeningen foretager noget Skridt, hvorved han retsstridigt søger at formaa de Svende, der ønsker Arbejde hos Mesteren, til at undlade dette, eller at formaa de Svende, der har Arbejde hos Mesteren, til at forlade dette Arbejde.

Under Sagen om Stadfæstelse af Forbudet blev intet Hensyn taget til Bogbinder Sørensens Anbringende om, at han handlede paa egne Vegne. „Og da han ved sin Adfærd paa uberettiget Maade har søgt at skade Bogbindermesteren i dennes Virksomhed, findes Mesteren at have haft Føje til at nedlægge Forbudet“, der stadfæstedes.

Ved Højesteretsdommen ændredes Overrettsdommen, idet det udtaltes, at om end C. Sørensen maatte antages ved de i Dommen ommeldte Skridt at være optraadt paa en indstævntes Ret krænkende Maade, „vil dog et Forbud, der, saaledes som det foreliggende, ikke med tilstrækkelig Tydelighed betegner de Handlinger, som derved skulde forbydes, men ved Tilføjende af Ordet „retsstridig“ henskyder Spørgsmaalet herom til senere Afgørelse, ikke egne sig til Stadfæstelse“. Forbudet ophævedes derved.

11. Hof- og Stadsrets Dom af 27. Juni 1892, jfr. U. f. R. 1892, Side 983.

Snedkermester Mørck mod Snedker- og Stolemagernes Fagforening ved dens Formand, Snedkersvend Clemmenssen.

Snedkermester Mørck paastod Stadfæstelse af et Forbud nedlagt overfor Fagforeningen — i Anledning af to af Fagforeningen udsendte Cirkulærer — mod, at Foreningen offentliggjorde eller lod offentliggøre Meddelelser, hvorved der direkte eller indirekte, med eller uden Navns Underskrift, kundgjordes, at der var Arbejdsnedlæggelse eller Strejke hos Citanten, eller om noget af dennes personlige eller huslige Forhold til sine tidligere, nuværende eller tilkommende Snedkersvende eller andre Medhjælpere i Citantens Næringsvæsen, eller hvorved nogen retsstridigt opfordredes til ikke at handle hos ham.

Forbudet var foranlediget ved 2 Cirkulærer underskrevet dels paa Foreningens, dels paa „de strejkendes Vegne“ „Til samtlige Snedkere i Danmark, Sverige og Norge“ og indeholdende Meddelelse om, at der ved Kongens Foged var nedlagt Forbud mod, at Strejker „hos nedennævnte Snedkermestre i København“ bekendtgjordes i Bladene, hvorefter Navnene paa disse meddeltes. Enhver hæderlig Snedker anmodedes om ikke at arbejde hos nogen af dem, før Lønkampen var endt. Derefter fulgte paa begge Cirkulærer en Fortegnelse over de paagældende Mestre, deriblandt Citanten, med tilføjet Adresse.

Det sidste Cirkulære, der ikke var bevist var Fagforeningen uvedkommende, indeholdt en Opfordring til at opklæbe det paa Arbejdspladser og Værksteder og var blevet omdelt med et Nummer af „Social-Demokraten“ til dens Abonnenter.

Ved Dommen udtaltes det, at „medens Retten maa forkaste Indstævntes Indsigelse mod Forbudet, at Cirkulæerne var private Meddelelser, maa der gives Medhold i, at Cirkulæernes Indhold ikke har givet Føje til Forbud, for saa vidt dette gaar ud paa at forbyde Omtale af Citantens personlige eller huslige Forhold til sine Svende eller paa at forbyde Opfordring til ikke at handle hos ham.“

„Derimod er Forbudet fuldt begrundet, for saa vidt det forbyder Offentliggørelse af Meddelelser om Arbejdsnedlæggelse eller Strejke hos Citanten og Opfordringer til ikke at tage eller søge Arbejde hos ham.“

12. Hof- og Stadsretsdom af 10. Oktober 1892, jfr. U. f. R. 1892, Side 1313.

Bødkermester C. Rasmussen paastod Bødkersvend Bresemann — som under sit Navn, og idet han underskrev sig som Formand for „Bødkerforeningen af 1873“, i to i „Social-Demokraten“ indeholdte Artikler, i hvilke Kolleger advaredes mod at rejse til København for dér at søge Arbejde, bl. a. havde betegnet Citantens Værksted som et af de daarligste her i Byen og Forholdene sammesteds som værende af den Beskaffenhed, at selv dygtige Svende ikke var i Stand til at tjene det nødvendige til Livets Ophold — tilpligtet til at betale 5 000 Kr. i Erstatning under Anbringelse af, at de ommeldte Artikler, hvis Indhold var urigtigt, havde bevirket, at han ikke havde kunnet faa Arbejdskraft, og at han saaledes havde lidt Tab ved ikke at kunne effektuere indløbne Ordre.